

LA 92 : Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙ

Δύο μονόπλευρες απόψεις για την ταξική πάλη στην Αμερική κυκλοφορούσαν πριν την εξέγερση του LA - και εξακολουθούν δυστυχώς να κυκλοφορούν δύο χρόνια μετά.

Η πεσσιμιστική αναφέρεται στην πλήρη ήττα της εργατικής τάξης. Η πιο αισιόδοξη θεωρεί ότι παρά την αδύναμη στάση της παραδοσιακής εργατικής τάξης μπροστά στις περικοπές των μισθών, απόδειξη για τη ζωντάνια των αυτόνομων κοινωνικών αγώνων αποτελεί η μεγάλη διάδοση της "πολιτικής της ταυτότητας" ή της "διαφοράς" που κυριαρχεί στο σύγχρονο αμερικάνικο movement (ξεχωριστά κινήματα γυναικών, ομοφυλόφιλων, έγχρωμων, νέων κ.λ.π.).

Η εξέγερση απογύμνωσε και αυτούς που ισχυρίζονται ότι το αμερικάνικο προλεταριάτο τρώει τις ίδιες του τις σάρκες και τους πολιτικάντηδες που κάνουν καριέρα κατακερματίζοντας το κοινωνικό ζήτημα σε επιμέρους χωριστά "ζητήματα", επικαλούμενοι την αναγκαιότητα να αντιμετωπίσει ο καθένας τη "δική του" καταπίεση.

Ήταν αυτοί οι τελευταίοι, μαζί με τους λακέδες των ΜΜΕ, που προσπάθησαν να παρουσιάσουν την εξέγερση σε νόμιμη μαύρη οργή για την υπόθεση του Rodney King, που "ατυχώς" εκτροχιάστηκε από εγκληματικά στοιχεία και μετατράπηκε σε μανιασμένη επίθεση ενάντια στην ίδια "τους" την κοινότητα.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΩΝ ΜΜΕ

Αυτό που συνέβη το Μάη του 92 ήταν η πρώτη σημαντική προλεταριακή πολυεθνική εξέγερση στην αμερικάνικη ιστορία. Πράγμα που αποδεικνύεται από τη σύνθεσή της. Στις πρώτες 5.000 συλλήψεις 52% ήταν ισπανόφωνοι (Latínos), 38% μαύροι και 10% λευκοί. Οι αριθμοί αντιστοιχούν στη φυλετική σύνθεση των κατοίκων της περιοχής του κεντρικού LA.

Τρεις ήταν οι θεμελιώδεις πλευρές της εξέγερσης:

Άρνηση αντιπροσώπευσης: Η μαύρη ηγεσία -τοπική κυβέρνηση, εκκλησία και γραφειοκράτες των οργανώσεων για τα πολιτικά δικαιώματα- στην προσπάθειά της να ελέγξει την κατάσταση βρέθηκε να εκπροσωπεί μόνο...τον εαυτό της.

Επίθεση στην ιδιοκτησία: Εκτεταμένο κάψιμο εμπορικών κτιρίων, μετακινήσεις με τη βοήθεια αυτοκινήτων.

Άμεση οικειοποίηση του πλούτου, που διέκοψε τον κύκλο του Κεφαλαίου (Εργασία-Μισθός-Κατανάλωση). Πρακτική, που από τη σκοπιά του Κεφαλαίου, θεωρείται τόσο απαράδεκτη όσο και μια απεργία. Η περιθωριοποιημένη εργατική τάξη του κεντρικού LA βιώνει τις αντιφάσεις του Κεφαλαίου όχι τόσο στο επίπεδο της αλλοτριωμένης παραγωγής όσο στο επίπεδο της αλλοτριωμένης κατανάλωσης -στο επίπεδο του εμπορεύματος μάλλον και λιγότερο της εργασίας.

"Πολύς κόσμος αισθάνεται πως πρόκειται γι' αποζημιώσεις. Πως όλα αυτά μας ανήκουν". Will M., πρώην μέλος συμμορίας, για τις "λεηλασίες". (International Herald Tribune, 8 Μαΐου 92).

ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΤΑΞΗ

Επρόκειτο λοιπόν αναμφίβολα για μια ταξική εξέγερση. Ακόμα και ένας κοινωνιολόγος του πανεπιστημίου του Berkeley, ο Harry Edwards, σε συνέντευξή του σε τοπικό ραδιοσταθμό στις 6 Μάη 92, υπογράμμισε το γεγονός ότι δίπλα στο περιθωριοποιημένο προλεταριάτο συμμετείχαν μισθωτοί που έκαψαν τις επιχειρήσεις που δούλευαν.

Αυτό δε σημαίνει ότι αγνοούμε τη φυλετική διάσταση των γεγονότων. Μέσα στα πλαίσια της παραδοσιακά ρατσιστικής φύσης της ταξικής καταπίεσης στις ΗΠΑ - η αναλογία των μισθών των έγχρωμων προς αυτούς των λευκών αμερικανών παραμένει 3/5 ανταποκρινόμενη πλήρως στο παλιό άρθρο του συντάγματος ότι ο μαύρος σκλάβος αποτελεί τα 3/5 ενός ανθρώπου --- το παράδοξο θα ήταν αν δεν εμφανιζόταν ως ένα βαθμό ο φυλετικός παράγοντας. Όμως το σημαντικό είναι πως δεν ήταν ο κυρίαρχος-- πως οι εξεγερμένοι ξεπέρασαν μέσα από τον κοινό τους αγώνα τις ρατσιστικές στρατηγικές ελέγχου του Κεφαλαίου.

"Πολλοί άνθρωποι αισθάνονται ότι για να ενωθούμε πρέπει να θυσιάσουμε τη γειτονιά". Will M., για τις καταστροφές των επιχειρήσεων. (International Herald Tribune, 8 Μαΐου 92)

Υπήρξε πολύ φιλολογία για το ότι οι Νοτιο-Κορεάτες μαγαζάτορες του LA ήταν δέχονταν τα αθώα θύματα της οργής των εξεγερμένων. Αυτό φαίνεται και στο βίντεο που προβάλλουμε σήμερα. Αξίζει να σταθούμε λίγο σ' αυτό το ζήτημα.

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης λεηλατήθηκαν ή πυρπολήθηκαν 1.800 περίπου Κορεάτικα μαγαζιά. Οι επιθέσεις αυτές δεν έγιναν στο South Central (μαύρη κυρίως περιοχή όπου υπάρχει μόνο το 9% των Κορεάτικων μαγαζιών) αλλά βορειότερα στην Koreatown, όπου μένουν κυρίως φτωχοί Latinos. Απ' αυτούς άλλοι είναι μετανάστες χωρίς χαρτιά-- αποτέλεσαν μάλιστα έναν από τους κύριους στόχους της μπατσαρίας και της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Πολιτογράφησης (INS) και απελάθηκαν κατά εκατοντάδες μετά την εξέγερση-- και άλλοι πρόσφυγες πολέμου από το Σαλβαδόρ και τη Νικαράγουα με περιορισμένο δικαίωμα διαμονής. Όλοι τους προορίζονται για την "ευέλικτη", μη προστατευμένη αγορά εργασίας. Οι άντρες Latinos ψάχνουν καθημερινά για μεροκάματο στις οικοδομές, τις αποθήκες, τα εστιατόρια και τα Κορεάτικα μαγαζιά και οι γυναίκες δουλεύουν σαν υπηρέτριες ή πλέκτριες σε ως επί το πλείστον Κορεάτικες επιχειρήσεις. Η κατώτερη θέση αυτών των χωρίς χαρτιά Latinos τους φέρνει σε πλήρη αντίθεση με τους μικροαστούς Κορεάτες που διψούν για κοινωνική άνοδο. Σαν παράνομοι δεν μπορούν να συνδικαλιστούν-- οι συνδικαλισμένοι Latinos στο ανατολικό LA δε δουλεύουν με Latinos χωρίς χαρτιά. Η εξέγερση ήταν γι' αυτούς η ευκαιρία να εκφράσουν τη χρόνια εχθρότητά τους προς τους Κορεάτες, αφού η φτώχεια του γκέτο ήταν η αιτία που οι τελευταίοι μπόρεσαν να πλουτίσουν. Όνειρο των Κορεατών είναι αφού δουλέψουν κάποια χρόνια σκληρά στις "βρωμοσυνοικίες" να μεταφέρουν το μαγαζάκι τους στα κυριλέ προάστεια όπου αποτραβήχτηκε μετά τη δεκαετία του 70 η μεσοαστική και η λευκή εξασφαλισμένη εργατική τάξη.

Η αναδιάρθρωση του Κεφαλαίου τα τελευταία είκοσι χρόνια στις ΗΠΑ, δηλ. η στρατηγική της μεγαλύτερης ιεράρχησης των μισθών, της ανεργίας, της δημιουργίας εφεδρικών εργατικών στρατών, έγκλειστων σε ιδιότυπες αστυνομουόμενες "ρεζέρβες" τύπου South Central LA, το κλείσιμο ή η μεταφορά μεγάλων επιχειρήσεων στη Λατινική Αμερική και τη Νότιο Κορέα, η διεθνοποίηση εν τέλει της της οικονομίας του LA με την είσοδο της στο κέντρο συσσώρευσης της περιφέρειας του Ειρηνικού, ευνόησε την είσοδο των Κορεατών στο εμπορικό κέντρο της πόλης και τη μικροαστικοποίησή τους. Στα πλαίσια αυτής της αναδιάρθρωσης οι φυλετικές διαφορές έρχονται σε δεύτερη μοίρα αφού διαπερνούνται από τις ταξικές συγκρούσεις. Οι φτωχοί μαύροι και Latinos δεν επιτέθηκαν απλά σε άλλου χρώματος μαγαζάτορες-- επιτέθηκαν σ' ολόκληρο το σύστημα ανταλλαγής, σ' αυτή καθεαυτή τη μορφή-επιχείρηση που μεσολαβεί ανάμεσα σ' αυτούς και το Κεφάλαιο. Και τί καλύτερη απόδειξη απ' το ότι το 30 με 40% των κατεστραμμένων μαγαζιών ανήκουν σε Latinos (Μεξικάνους ή Κουβανούς).

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΑΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΙ ΣΑΝ ΜΟΡΦΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Ο ρόλος των συμμοριών, αυτού του οπλισμένου τμήματος του προλεταριάτου, στην εξέγερση ήταν αρκετά σημαντικός, τόσο στις συστηματικού τύπου λεηλασίες όσο και στην οργάνωση γενικότερα της προλεταριακής επίθεσης. Ο ρόλος αυτός αναγνωρίστηκε και από τη μπατσαρία και οι επιχειρήσεις καταστολής (ενθάρρυνση χαφιεδισμού, απελάσεις, έφοδος στα σπίτια ύποπτων για λεηλασία) στόχευαν αφ' ενός στην τρομοκράτηση του πληθυσμού, αφ' ετέρου στη σύλληψη των πρωταγωνιστών (οι συμμορίες είχαν προβεί σε εκχειρία μεταξύ τους πριν την εξέγερση).

Οι συμμορίες εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στα τέλη της δεκαετίας του 40 για ν' αντιμετωπίσουν τις λευκές ρατσιστικές επιθέσεις σε σχολεία και δρόμους. Έχοντας πάρει μέρος στη θρυλική εξέγερση του Watts πολλά μέλη συμμοριών πολιτικοποιήθηκαν τη δεκαετία του 60 είτε μπαίνοντας στους Μαύρους Πάνθηρες είτε σε άλλες ριζοσπαστικές ομάδες. Ακολούθησε στις αρχές της δεκαετίας του 70 μια αναζωογόνηση των συμμοριών του LA σαν άμεση συνέπεια

της καταστολής των πιο πολιτικών εκφράσεων της μαύρης απογοήτευσης. Η ισχυροποίηση των τμημάτων των Crips ανάγκασε τις άλλες συμμορίες να ομοσπονδιοποιηθούν ως Bloods. Έτσι ξεκίνησε η ιστορία των γαλάζιων και των κόκκινων. Όπως παρατηρεί ο Mike Davis, στο City of Quartz, το καλύτερο βιβλίο για την κοινωνική ιστορία του LA, άρχισαν σαν ένα εφηβικό υποκατάστατο των ηττημένων Πανθήρων για να μετεξελιχθούν μέσα στη δεκαετία του 70 σε υβρίδιο εφηβικής μόδας και μαφίας. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις **πολιτικής παρέμβασης** των συμμοριών που αποδεικνύουν ότι παρά την "εγκληματική" δράση τους εκφράζουν επιπλέον την ανάγκη οργάνωσης της κοινότητας. Το Δεκέμβρη του 72, όταν τους παραχωρήθηκε ο λόγος στη Συνδιάσκεψη Ανθρώπινων Σχέσεων, εξέφρασαν ξεκάθαρα πολιτικές και κοινωνικές απαιτήσεις όπως δουλειές, καλύτερα σχολεία, στέγαση και έλεγχο των τοπικών οργανισμών από την κοινότητα.

Από τη στιγμή που με την αποβιομηχάνιση οι παραδοσιακές θέσεις δουλειάς στον τομέα των νόμιμων εμπορευμάτων χάθηκαν, οι νεαροί μαύροι επανεντάχθηκαν μέσω των συμμοριών στον κύκλο του διεθνούς εμπορίου στον τομέα των παράνομων εμπορευμάτων, δηλ. των ναρκωτικών. Η νότια Καλιφόρνια έχει πάρει πια τα πρωτεία από τη Φλόριδα στη διακίνηση της κοκαΐνης. Όταν στις αρχές της δεκαετίας του 80 το εμπόριο της κόκας άρχισε να παίρνει την κάτω βόλτα, οι πολυεθνικές που την παράγουν και τη διακινούν, έριξαν νέα προϊόντα στην αγορά όπως το κράκ--"την κόκα του φτωχού", που οι άνεργοι προλετάριοι του South Central ανέλαβαν να διακινούν--η μόνη ίσως προοπτική επαγγελματικής αποκατάστασης που τους προσφερόταν.

Το εμπόριο των ναρκωτικών είναι σα μια οποιαδήποτε άλλη δυσάρεστη δραστηριότητα--όπως η παραγωγή όπλων--που οι προλετάριοι είναι αναγκασμένοι να κάνουν για να επιβιώσουν. Υπάρχει όμως μια σημαντική διαφορά. Σε κάθε άλλη δουλειά οι προλετάριοι μπορούν να οργανωθούν ενάντια στο Κεφάλαιο. Όμως οι συμμορίες δεν αισθάνονται ότι δουλεύουν. Δεν αντιμετωπίζουν το Κεφάλαιο μιας συγκεκριμένης επιχείρησης αλλά τον κατασταλτικό βραχίονα της πολιτικής μορφής του Κεφαλαίου: του Κράτους. Έπειτα στο βαθμό που οι συμμορίες ασχολούνται με το εμπόριο της κόκας και είναι μέρος του κύκλου του διεθνούς Κεφαλαίου, **είναι αυτές οι ίδιες η καπιταλιστική επιχείρηση**. Δε μπορεί να δοθεί τέλος στους ενδοσυμμοριακούς πολέμους, που είναι ενδοταξική βία, παρά μόνο με την εκ νέου ανακάλυψη της αυτοοργάνωσης. Πράγματι, η εξέγερση του LA φανέρωσε μια νέα πολιτικοποίηση της υποκοουλτούρας των συμμοριών. Όχι όμως προς την κατεύθυνση της άρνησης του ρόλου τους αλλά προς το ρεφορμισμό.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

Με την πολιτική του Κλίντον, που υπόσχεται μεγαλύτερη κρατική παρέμβαση, έχουν γίνει προσπάθειες απορρόφησης της ηγεσίας των συμμοριών στον κρατικό μηχανισμό. Δύο πρώην ανταγωνιστές ηγέτες συμμετείχαν στην τελετή ανάληψης της προεδρίας από τον Κλίντον καλεσμένοι από τον ίδιο, ενώ άλλοι απέκτησαν ατζέντηδες και

άρχισαν περιοδείες σε κολλέγια δίνοντας διαλέξεις!

Είναι αλήθεια πως μερικές από τις προτάσεις των συμμοριών, μετά το Μάη του 92, είναι εύλογες--όπως η ανοικοδόμηση των γειτονιών με χρήματα υπό τον έλεγχο της κοινότητας. Άλλες όμως, όπως η αντικατάσταση των επιδομάτων με πλήρη απασχόληση και η συνεργασία συμμοριών και επιχειρήσεων είναι όχι μόνο αντιδραστικές αλλά και μη ρεαλιστικές.

Σε μια εποχή καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης όπου στα γκέτο-ρεζέρβες του κέντρου της πόλης ένα περιττό υποπρολεταριάτο δε χρησιμεύει παρά σαν απειλή για τα άλλα τμήματα της εργατικής τάξης, οι ηγέτες συμμοριών, στο ρόλο γραφειοκρατών συνδικαλιστών, ζητούν την επαναφορά στις "παλιές καλές εποχές" του 60 όπου κυριαρχούσε η ρουτίνα Δουλειά--Μισθός--Κατανάλωση.

Όμως η εποχή αυτή πέρασε ανεπιστρεπτί. Συνέβαλαν σ' αυτό και το παλιό κίνημα που πέτυχε αρχικά αυξήσεις μισθών και διόγκωση του κοινωνικού Κράτους και πάνω απ' όλα η αντεπιθεση του Κεφαλαίου μετά τα μέσα της δεκαετίας του 70 που διέλυσε όλες τις προηγούμενες κατακτήσεις. Στην καλύτερη περίπτωση σήμερα κάποιος λίγοι θα καταφέρουν να μετακινηθούν απ' αυτές τις περιοχές προς τις νέες βιομηχανίες (κομπιούτερς, κ.λ.π.) αλλά η εξασφάλιση αυτού του τμήματος της εργατικής τάξης βασίζεται ακριβώς στη συνολική ανασύνθεση του προλεταριάτου που προϋποθέτει την ύπαρξη περιθωριοποιημένων και αποκλεισμένων στρωμάτων.

Οι πολιτικές ιδέες των συμμοριών είναι παγιδευμένες κυρίως στα πλαίσια του μαύρου εθνικισμού και φαίνεται να παίρνουν στα σοβαρά караγκιόζηδες σαν τους Public Enemy που κυρήσσουν το κλείσιμο όλων των μη-μαύρων επιχειρήσεων.

Αντίθετα οι συμμορίες των Κινέζων, Φιλιππινέζων, Βιετναμέζων και Latinos του LA φαίνεται να έχουν λιγώτερο εθνικιστικές τάσεις. Πριν την εξέγερση είχε επιτευχθεί ένας βαθμός επικοινωνίας μέσω της ραπ υποκοουλτούρας μεταξύ των μαύρων και των Latinos νεολαίων. Η εξέγερση ενδυνάμωσε αυτή τη συνεργασία.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Δύο χρόνια μετά κανείς δε μπορεί να πει με βεβαιότητα--και μάλιστα από τόσες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά-- αν το περιθωριοποιημένο προλεταριάτο του LA συνεχίζει να βαδίζει πάνω στα χνάρια της αλληλεγγύης που επιτεύχθηκε κατά τη διάρκεια της εξέγερσης ή αν θα κυλήσει προς μια ενδοταξική βία τύπου Κουρδιστό Πορτοκάλι.

Από τη μια μεριά οι πολιτικοί, τα media, το Hollywood και οι σταρς της ραπ προσπαθούν ν' αφομοιώσουν την επιστροφή της απωθημένης συνείδησης προβάλλοντας την ιστορία σαν δημιουργήμα μερικών ηρωικών και μεσσιανικών ηγετών και όχι σαν ιστορία ενός πλατιού κοινωνικού κινήματος. Γελοίοι μουράδες όπως οι gangsta rappers απορρίπτουν κάθε ιδεολογία εκτός από το να πιάσεις φράγκα με όποιο τρόπο μπορείς. Γίνεται φανερό ότι καμμία σύγχρονη πολιτιστική πρακτική, οσοδήποτε περιθωριακή κι αν είναι, δε μπορεί ν' ανταγωνιστεί την κυρίαρχη, γιατί στις μητροπόλεις της πολιτιστικής βιομηχανίας δεν υπάρχει πια μία συγκεκριμένη κυρίαρχη κουλτούρα--είναι εκπληκτικό να παρατηρεί κανείς με πόση λατρεία τα στελέχη των εταιρειών αγκάλιασαν τους "γκάνγκστερς" που βγήκαν από το γκέτο του Κόμπτον (για να θυμηθούμε τον τίτλο ενός δίσκου των NWA) για να μπουν στις μπίζνες.

Από την άλλη μεριά αναφέρεται η εμφάνιση, μετά το 92, διαφόρων άτυπων ριζοσπαστικών ομάδων στις περιοχές των μαύρων και των Chicanos που ψάχνουν την ιστορία τους με το βλέμα στραμμένο στην αλλαγή των συνθηκών ζωής τους. Μια ομάδα μάλιστα απ' αυτές έχει προτείνει την οργάνωση τύπου Wobblies--- σίγουρα καλύτερο σημείο εκκίνησης από τις δισκογραφικές εταιρείες, τον εθνικισμό, την κομματική πρωτοπορία ή το ρεφορμισμό των συμμοριών.

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ

ΒΙΑ: ΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ

ΟΙ ΑΠΡΟΚΛΗΤΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΕΧΟΥΝ ΠΛΗΘΥΝΕΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ο υπαστυνόμος του LAPD (Αστυνομική Διεύθυνση του Λος Άντζελες) Bob Brannon είχε παρκάρει έξω από ένα εστιατόριο κοντά στη Figueroa και την 50η οδό. Κάτι έγραφε στα χαρτιά του όταν άκουσε ένα δυνατό, μεταλλικό θόρυβο. Σήκωσε το κεφάλι του και είδε έναν άντρα που τον κρυφοκοιτούσε πίσω από έναν μαντρότοιχο είκοσι πόδια μακριά του να τον πυροβολεί. Ο άντρας έριξε τρεις ακόμα πυροβολισμούς με ένα caliber magnum 357 προτού σκύψει το κεφάλι του και εξαφανιστεί. Έκανε τέσσερις τρύπες στο περιπολικό του Brannon. Λίγες ίντσες ψηλότερα και ο Brannon θα είχε τραυματιστεί.

Ο άντρας ήταν μαύρος, η γειτονιά ήταν μαύρη, αλλά οι πυροβολισμοί δεν είχαν σχέση με τη φυλή, γιατί κι ο Brannon επίσης ήταν μαύρος. "Οι πυροβολισμοί έχουν να κάνουν με το χρώμα--το μπλε χρώμα", είπε ο Brannon.

LA Times 15/3/93